

[Aksel Larsen.]

dende kreditstramning i hvert fald en uvis tid fremover. Derimod mener Nationalbanken, at obligationsrationeringen, som jo altså er den anden halvdel af det kompleks, man betegner som kreditstramningen, bør man se at lempe, da det ellers kan gå galt. Man konstaterer, at byggeriet allerede har lidt en meget betydelig nedgang; igangsættelsen af nyt boligbyggeri i de to sidste kvartaler af dette år viser stærkt nedadgående tendens; man forudser, at hvis obligationsrationeringen fortsætter, vil man komme ud for et betydeligt fald i antallet af færdiggjorte boliger, således at ikke alene den højtærede statsministers ubetingede løfte fra valgkampen 1964 om 50.000 boliger om året ikke kan holdes, men heller ikke det mere stiltfærdige løfte fra den højtærede boligminister om 40.000 boliger om året; man vil komme langt, langt længere ned. Dette, ræsonnerer Nationalbanken, vil sammen med andre faktorer føre til en ikke ringe arbejdsløshed, den er jo allerede begyndt i visse egne af landet; man kan forudse, at den bliver noget mere generel i denne vinter, og jeg forstår, at såvel Nationalbanken som regeringen er bekymret for, at der skal komme et alvorligt fald i beskæftigelsen senest til næste efterår, hvis det går, som det er gået hidtil.

Af disse grunde mener Nationalbanken, at man må sættes i stand til at foretage en lempelse i obligationsrationeringen, men den mener samtidig, at dette kun vil være forsvarligt, hvis man samtidig gennemfører, hvad der kaldes en finanspolitisk stramning. Hvis det er denne Nationalbankens begrundelse, regeringen støtter sig på, skal afgiftsforslagene altså ikke opfattes som noget, der først og fremmest skal give statskassen indtægter, men som noget, der skal fungere som finanspolitisk stramning, forbrugsbegrænsende foranstaltninger, der igen skal give mulighed for at lempe obligationsrationeringen.

Nu er det, så vidt jeg kan se, sådan, at man herhjemme efterhånden er kommet i det kedelige faryand, der ligger mellem Scylla og Charybdis. Hvis man lemper obligationsrationeringen, så der kan udstedes flere obligationer, så der kan bevilges flere obligationslån til boligbyggeri, løber man den risiko, at obligationskurserne, der

har været stabiliseret, men i øjeblikket på ny viser svaghed, vil falde yderligere, og så får de, der skal bygge, altså færre penge for de prioritetslån, de optager. Hvis man opretholder stramningen, har man måske en mulighed for at opretholde obligationskurserne, men så bliver der jo heller ikke penge nok til boligbyggeriet. Jeg ved snart ikke, hvad der er værst, og jeg har ingen forklaring fået af Nationalbanken; men jeg forstår, at regeringen står over for et valg imellem disse to muligheder, og at den nærmest er sindet at søge at lempe obligationsrationeringen i håb om, at det alligevel skulle skaffe visse fremskridt for boligbyggeriet; om den også regner med, at det kan medføre en nedsættelse af den eksorbitant høje husleje, der kræves i det nye byggeri, ved jeg ikke.

Men hvad den finanspolitiske stramning angår, siger Nationalbanken intet om, hvilken stramning der skal til; den siger, at det må bero på et skøn, og det skøn må udøves af regeringen og folketinget; med andre ord: Nationalbanken kommer med en almindelig bemærkning eller retningslinje, og så giver den sorteper videre til regeringen. Så må vi jo henholde os til regeringens skøn og til den højtærede finansministers udtalelser.

Ministeren talte om kreditstramningen — men mente altså obligationsrationeringen eller denne del af kreditstramningen — og han forudså, at en stramning af finanspolitikken som den, regeringen her foreslår, kan medføre en lempelse af kreditstramningen, en lempelse af obligationsrationeringen, og dette skulle på den ene side kunne sikre den høje beskæftigelse og på den anden side rette boligbyggeriet op og forhåbentlig nedsætte lejen.

Nu ved jeg snart ikke, hvad man skal tro. I foråret fik vi at vide, at vi nu måtte have kreditstramning for at bevare den høje beskæftigelse. Nu får vi at vide, at hvis kreditstramningen fortsætter, går det galt med den høje beskæftigelse. Ja, dette minder mig om en mirakeldoktor, der én gang fungerede på den måde, at han imod alle sygdomme, det være sig lungebetændelse, snive, bulne fingre eller forstuede tæer, anvendte én medicin, bestående af to dele vand og én del farvestof. Regeringen har det ikke sådan, at den anvender den